

9. Кисельов М.М., Канак Ф.М. Національне буття серед екологічних реалій / М. М. Кисельов, Ф. М. Канак. - К., 2000. - С. 184.
10. Андрейцев В.І. Проблеми конституціоналізації об'єктного складу права екологічної безпеки / В. І. Андрейцев // Вісник КНУ ім.Тараса Шевченка. Юридичні науки. - Вип. 40. - 2000. - С. 10.
11. Колбасов О.С. Концепция экологической безопасности (юридический аспект) / О. С. Колбасов // Сов. гос. и право. - 1988. - № 12. - С. 4.
12. Балюк Г.І. Правові аспекти забезпечення ядерної та радіаційної (радіоекологічної) безпеки в Україні / Г. І. Балюк. - К., 1997. - С. 38.
13. Яковенко О. Управління регіоном: збалансування повноважень та відповідальності органів влади / О. Яковенко // Урядовий кур'єр. - 2000. - № 195. - С. 4.
14. Шемшученко Ю.С. Местные советы и охрана окружающей среды / Ю. С. Шемшученко. - М., 1987. - С. 9, 32.
15. Шемшученко Ю.С. Правовые проблемы экологии / Ю. С. Шемшученко. - К., 1989. - С. 5.
16. Кравченко С.Н. Социально-психологические аспекты правовой охраны окружающей среды / С. Н. Кравченко. - Львов, 1988. - С. 19.
17. Вишнякова С., Вишняков Г., Алешукин В., Бочарова Н. Экология и охрана окружающей среды: Толковый терминологический словарь / С. Вишнякова, Г. Вишняков, В. Алешукин, Н. Бочарова - М., 1998. - С. 202
18. Васильева М. Проблемы защиты общественного интереса в экологическом праве / М. Васильева // Государство и право. - 1999. - №8. - С. 49-62.
19. Бринчук М. Теоретические основы экологических прав человека / М. Бринчук // Государство и право. - 2004. - № 5. - С.5-15.

Рецензент: д.ю.н., старший науковий співробітник Копан О.В.

УДК 343

Нерсесян А.С.,

к.ю.н., науковий співробітник

відділу проблем кримінального права, кримінології та судоустрою

Інституту держави і права ім. В.М. Корецького

НАН України

КОРПОРАТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ОБМЕЖЕНИМ ДОСТУПОМ ЯК ПРЕДМЕТ СЛУЖБОВИХ ЗЛОЧИНІВ В СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Анотація. Автор розглядає кримінально-правові аспекти захисту конфіденційної інформації підприємницьких товариств та інших суб'єктів підприємницької діяльності. Розглядаються аспекти відповідальності за дії, що складають промислове шпигунство.

Аннотация. Автор рассматривает уголовно-правовые аспекты защиты конфиденциальной информации предпринимательских обществ и других субъектов предпринимательской деятельности. Рассматриваются аспекты ответственности за действия, составляющие промышленный шпионаж.

Annotation. The author examines the criminal aspects of protection of confidential information, business associations and other business entities. Author analyzed aspects of liability for acts that constitute industrial espionage.

Постановка проблеми. Актуальність теми дослідження полягає в тому, що в Україні досі не складено чіткої концепції корпоративної безпеки, що сприяє поширенню фактів «чорного» рейдерства та інших форм корпоративної злочинності, особливе місце в структурі якої займають злочинні діяння проти комерційної та банківської таємниці (ст.ст. 231, 232 КК), та проти нерозголошеної інформації про емітента або цінні папери (інсайдерської інформації), що передбачено ст. 232-1, 232-2 КК. Найбільш поширеними формами службової злочинності в сфері обігу корпоративної інформації з обмеженим доступом є промислове шпигунство (ст.ст. 231, 232-1), розголошення (ст. 232) або приховування (ст. 232-2) такої інформації.

Промислове шпигунство (збирання інформації з обмеженим доступом, що становить комерційну цінність) та розголошення такої інформації становить загрозу не тільки для самих підприємницьких товариства, але й для конкурентної політики держави – адже воно ставить одних суб'єктів господарювання у невиправдано вигідне становище порівняно з іншими. Тому *метою* цієї статті є дослідження кримінально-правових аспектів захисту конфіденційної інформації підприємницьких товариств та інших суб'єктів підприємницької діяльності.

Викладення основного матеріалу. Розголошення корпоративної інформації з обмеженим доступом або її приховування від інвестора можливе лише у випадку, коли на службову особу було покладено обов'язки по її збереженню, чи навпаки, доведення до відома інвестора.

Проте виникає закономірне питання, що ж саме відноситься до інформації з обмеженим доступом, що становить комерційну цінність. Власне, комерційну цінність можуть становити крім комерційної і банківської таємниці та інсайдерської інформації, також адвокатська, нотаріальна, інші види таємниць.

Спільною ознакою цих правових явищ є те, що всі вони є різновидами інформації. Інформацією, відповідно до ст. 1 Закону України «Про інформацію» є: а) документовані або б) публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі. Загалом ці два способи «соціалізації» відомостей можна охарактеризувати, як переважно внутрішній (коли інформація розповсюджується серед обмеженого кола осіб за допомогою спеціалізованих документів) та переважно зовнішній (коли інформація оприлюднюється невизначеному колу осіб). Ці способи не є єдиними – існує багато перехідних форм – від цілком таємної інформації до загальнодоступної. Відповідно, ст. 28 Закону «Про інформацію» [1] поділяє інформацію за режимом доступу до неї на відкриту інформацію та інформацію з обмеженим доступом. Остання в свою чергу поділяється за

своєю суттю на конфіденційну і таємну. Співвідношення цих видів інформації закладається в ст. 30 Закону.

Конфіденційна інформація, за визначенням ч. 2 ст. 30, є відомостями, що знаходяться у володінні, користуванні та розпорядженні окремих фізичних та юридичних осіб і поширюється за їх бажанням відповідно до передбачених ними умов. П. 5 Закону визначає, що громадяни і юридичні особи, що є власниками такої інформації, самостійно визначають режим доступу до неї та встановлюють для неї систему (способи) захисту, а п. 6 – передбачає винятки з цього правила (це, зокрема, ті відомості комерційного, банківського та іншого характеру, приховування яких може нанести шкоду суспільству).

Таємну інформацію, відповідно до ч. 7 ст. 30 цього Закону, утворюють державна та інші передбачені законом таємниці. Враховуючи наявність комерційної та банківської таємниці терміна «таємниця», слід, на перший погляд, віднести їх до категорії таємної інформації. Такої думки притримується, зокрема, В. Іваненко [2]. В той же час В.В. Скибицький вважає, що комерційна таємниця належить до конфіденційної інформації [3]. М.В. Рудик одним з різновидів комп'ютерної інформації закритого типу (поряд з таємницею приватного життя і державною таємницею) визначає комерційну і банківську таємницю [4]. До конфіденційної інформації комерційну таємницю відносить і Г.О. Шлома. Вона також виділяє такий особливий вид інформації, як службова таємниця, яку характеризує, як доступ до яких обмежений колом виконавців зі специфічними службовими обов'язками, яким заборонено розголошувати ці відомості. Така інформація, на відміну не пов'язана з комерційною цінністю, хоча й має комерційний характер [5]. Л.Д. Топалова вважає, що до комерційно цінної інформації, яка створюється у науково-дослідних інститутах та учбових закладах і не має ефективного правового захисту, доцільно було б застосовувати аналогію режиму комерційної таємниці [6]. Саме такою аналогією мала б, на нашу думку, стати службова таємниця. Як спеціальний вид таємниці, службова таємниця, передбачена в нормах права РФ, в тому числі в нормах ст. 183 КК РФ. Проте її відсутність в нормах українського законодавства дозволяє зробити припущення, що подібні відомості не є об'єктом правової охорони за ст.ст. 231, 232 КК.

Кожен з цих видів інформації виникає за наявності певної правової підстави. Так, відповідно до ст. 44 Закону України «Про цінні папери і фондовий ринок» [7] інсайдерською інформацією є будь-яка не оприлюднена інформація про емітента або цінні папери. Визначення конкретних видів цієї інформації міститься у Рішенні Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку «Про визначення інформації, що належить до інсайдерської» № 1344 від 21.11.2006 р. [8], зокрема, п. 1 цього акту. Така інформація є інсайдерською лише до моменту її офіційного оприлюднення шляхом, передбаченим законодавством, пункт, адже до інсайдерської інформації належать і ті відомості, що мають бути відкритими. Так, п.п. 1.3. Рішення встановлює, що до інсайдерської

інформації належить, зокрема, рішення вищого органу емітента про припинення або банкрутство емітента або рішення вищого органу емітента про зменшення статутного капіталу. Згодом, після офіційного оприлюднення інформації про припинення або банкрутство або після державної реєстрації змін до статуту, пов'язаних зі зменшенням статутного капіталу, ця інформація стає відкритою і відповідальність за її розголошення не може бути накладена.

Банківська таємниця, відповідно до ч. 1 ст. 60 Закону «Про банки і банківську діяльність» [9] є інформацією щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банку і розголошення якої може завдати матеріальної чи моральної шкоди клієнту. Конкретний перелік відомостей, що становлять банківську таємницю, відповідно до ч. 2 цієї статті складає: 1) відомості про банківські рахунки клієнтів, у тому числі кореспондентські рахунки банків у Національному банку України; 2) операції, які були проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди; 3) фінансово-економічний стан клієнтів; 4) системи охорони банку та клієнтів; 5) інформація про організаційно-правову структуру юридичної особи – клієнта, її керівників, напрями діяльності; 6) відомості стосовно комерційної діяльності клієнтів чи комерційної таємниці, будь-якого проекту, винаходів, зразків продукції та інша комерційна інформація; 7) інформація щодо звітності по окремому банку, за винятком тієї, що підлягає опублікуванню; 8) коди, що використовуються банками для захисту інформації. Отже, банківська таємниця може включати в себе відомості, що одночасно складають комерційну таємницю суб'єкта господарювання. Проте, як зазначає Л.Д. Топалова, таку банківську таємницю можуть складати як комерційна таємниця, так і особиста таємниця клієнта або таємниця його особистого життя [10].

Таким чином, конкретний перелік відомостей, що становлять банківську таємницю і інсайдерську інформацію, визначається державою за допомогою вищевказаних нормативно-правових актів. Дещо інша ситуація з відомостями, що становлять комерційну таємницю. Відповідно до ст. 505 ЦК України [11], комерційною таємницею є інформація, яка: 1) є секретною в тому розумінні, що вона в цілому чи в певній формі та сукупності її складових є невідомою та не є легкодоступною для осіб, які звичайно мають з видом інформації, до якого вона належить; 2) у зв'язку з вищенаведеним має комерційну цінність та 3) була предметом адекватних існуючим обставинам заходів по збереженню її секретності, вжитих особою, яка законно контролює цю інформацію. Особами, які законно контролюють таку інформацію, виходячи з аналізу норм цивільно може бути як сам власник (відповідно до ст. 36 ГК України це має бути суб'єкт господарювання [12]), так особи, яким цю інформацію було надано відповідно до трудового договору (наймані працівники суб'єкта господарювання), цивільно-правової угоди (контрагенти суб'єкта

господарювання) або в примусовому порядку, передбаченому законодавством (працівники судових та правоохоронних органів). На всіх них розповсюджуються обов'язки щодо вжиття заходів по збереженню секретності цієї інформації.

І ЦК, і ГК України визначають, що комерційну таємницю можуть складати відомості технічного, комерційного, виробничого та іншого характеру. Законодавство не визначає конкретного переліку таких відомостей – натомість воно визначає лише перелік відомостей, що не можуть бути комерційною таємницею. Так, згідно Постанови Кабінету міністрів України «Про перелік відомостей, які не становлять комерційної таємниці» № 611 від 9 серпня 1993 р. [13], до комерційної таємниці не можуть бути віднесені: установчі документи; документи, що дозволяють займатися підприємницькою чи господарською діяльністю та її окремими видами; інформація за всіма встановленими формами державної звітності; дані, необхідні для перевірки обчислення і сплати податків та інших обов'язкових платежів; відомості про чисельність і склад працюючих, їхню заробітну плату в цілому та за професіями й посадами, а також про наявність вільних робочих місць; документи про сплату податків і обов'язкових платежів; інформація щодо забруднення навколишнього природного середовища, недотримання безпечних умов праці, реалізацію продукції, що завдає шкоди здоров'ю, а також інші порушення законодавства України та розмір заподіяних при цьому збитків; документи про платоспроможність, відомості про участь службових осіб підприємства в кооперативах, малих підприємствах, спілках, об'єднаннях та інших організаціях які займаються підприємницькою діяльністю; відомості, що відповідно до законодавства підлягають оприлюдненню. Всі інші відомості можуть бути визнані комерційною таємницею підприємства. Проблемою, з точки зору О.О. Підпригори, є те, що у нерозкритій інформації (комерційній таємниці) нема що захищати – офіційної реєстрації такої інформації не існує, охоронних документів на неї ніхто не видає, сутність її має суворо конфіденційний характер. Тому захист такої інформації має бути справою її власника. Умовами такого захисту є: 1) відсутність доступу до даної інформації третіх осіб на законній основі; 2) вжиття власником такої інформації заходів по її збереженню. Саме в залежності від вжиття подібних заходів і визначається строк правової охорони нерозкритої інформації [14].

Г.О. Сляднева визначає, що право суб'єкта господарювання на комерційну таємницю включає в себе три елементи, одним з яких є можливість суб'єкта господарювання визначати склад інформації, що становить комерційну таємницю, вживати заходів для охорони її секретності, розпоряджатися нею тощо [15]. На відміну від банківської таємниці та інсайдерської інформації, перелік відомостей, що становлять комерційну таємницю, самостійно визначається суб'єктом господарювання.

Правовою підставою для виникнення відносин щодо охорони прав інтелектуальної власності на комерційну таємницю є, виходячи з аналізу ст. 36, рішення суб'єкта господарювання. Щодо змісту такого рішення, то, окрім переліку відомостей, що відносяться до комерційної таємниці даного підприємства, воно має включати також конкретні методи захисту такої інформації. В.М. Попович поділяє ці методи на такі види: правовий (шляхом закріплення в нормативних і установчих документах прав і обов'язків суб'єктів щодо захисту інформації з обмеженим доступом), а також організаційний і технічний [16].

Дуже важливим є суб'єкт прав (власник) такої інформації та його повноваження щодо її законного розкриття – адже фактично вирішується питання щодо потерпілого у відповідних злочинах. Специфіка таких злочинів полягає в тому, що особою, якій нанесено шкоду, найчастіше буває юридична особа, яка в кримінальному процесі виступає не в якості потерпілого, а лише в якості цивільного позивача. Проте важливим для правоохоронної діяльності в цьому випадку залишається питання хто є власником таких видів інформації, як комерційна та банківська таємниця та інсайдерська інформація.

Суб'єктом прав інтелектуальної власності на комерційну таємницю є, відповідно до норм ст.ст. 36, 162 ГК України, є суб'єкт господарювання (юридична особа або фізична особа-підприємець). Фактично і цивільне і господарське законодавство не обмежує керівників підприємств у виборі форм і методів охорони комерційної таємниці, а також порядку доступу до неї. Такі обмеження можуть стосуватися лише в якості заборони відверто протизаконних дій. Так, працівник підприємства, що отримав доступ до комерційної таємниці, має надати письмову згоду на це і взяти зобов'язання не розголошувати інформацію, що складає комерційну таємницю.

Дещо відмінним є статус суб'єктів банківської таємниці. Суб'єктом банківської таємниці є відповідна банківська установа. На відміну від власника комерційної таємниці, банк не може свавільно встановлювати режим охорони відомостей, що становлять банківську таємницю. Всі відповідні методи збереження банківської таємниці викладені в ч. 1 ст. 61 Закону «Про банки і банківську діяльність». Частина 2 цієї статті встановлює обов'язок банківської установи (на відміну від права власника комерційної таємниці) при вступі на посаду її службовців брати з них підписане зобов'язання щодо збереження банківської таємниці (тобто керівники та службовці банків не мають права її розголошувати або використовувати з вигодою для себе). Одночасно, порядок і підстави розкриття відомостей, що становлять банківську таємницю, чітко визначений в ч. 1 ст. 62 Закону «Про банки і банківську діяльність», причому після розкриття ці відомості не втрачають статусу таємниці – просто до кола суб'єктів, що мають зобов'язання по її збереженню додаються ще особи, яким ця таємниця була розкрита (працівники правоохоронних органів, Національного банку України, банків-

контрагентів). В той же час банк не може самовільно позбавити відповідні відомості статусу банківської таємниці. Отже, на відміну від власників комерційної таємниці, суб'єкти банківської таємниці не мають права самовільно розпоряджатися та передавати цю інформацію.

Власником інсайдерської інформації є емітент. Отже, всі права на користування та розпорядження інсайдерською інформацією належать саме емітентові. Він же, згідно ч. 4 Закону «Про цінні папери і фондовий ринок», зобов'язаний вести облік осіб, яким надано доступ до інсайдерської інформації. Такими вторинними суб'єктами-носіями є інсайдери, якими, згідно ч. 3 ст. 44 цього Закону можуть бути: 1) власниками голосуючих акцій емітента або часток (паїв) у статутному капіталі емітента; 2) посадовими особами емітента; 3) особами, які мають доступ до інсайдерської інформації у зв'язку з виконанням трудових (службових) обов'язків або договірних зобов'язань незалежно від відносин з емітентом.

Таким чином, проаналізувавши три різновиди комерційної інформації закритого типу, можна зробити висновок: комерційна таємниця, як її визначає чинне цивільне і господарське законодавство, є правовим явищем, абсолютно відмінним від банківської таємниці та інсайдерської інформації. Якщо в комерційній таємниці домінує приватно-правовий метод регулювання (власник прав на комерційну таємницю самостійно визначає перелік відомостей, що становлять комерційну таємницю, порядок ознайомлення з ними), то для банківської таємниці та інсайдерської інформації більш характерним є публічно-правовий метод (коли основні способи захисту, порядок доступу до інформації та інші важливі питання визначаються державою за допомогою законів та підзаконних нормативних актів).

Висновки. Підсумовуючи все вищенаведене, слід вказати на те, що в цілому стан кримінально-правової охорони прав інтелектуальної власності на комерційну таємницю є досить незадовільним. Для поліпшення такої охорони доцільно, на нашу думку, було б об'єднати дії, передбачені ст.ст. 231, 232 КК України, в одну статтю. З об'єктів охорони за даною статтею доцільно було виключити банківську таємницю, адже вона, як ми це довели вище, утворює самостійне правове явище і не належить до об'єктів прав інтелектуальної власності. Для охорони банківської таємниці доцільно було б ввести окрему статтю в Розділі VII Особливої частини КК України.

Доцільно також було б ввести кримінальну відповідальність службової особи, відповідальної за збереження комерційної таємниці, за халатне ставлення до своїх обов'язків. Це могло б стати привілейованим складом злочину, передбаченого ст. 231 КК, адже в даній ситуації йдеться про необережне діяння. Проте, за умови халатного ставлення відповідальної службової особи до виконання своїх обов'язків по охороні комерційної таємниці створюється загроза її подальшого використання. Порядок визначення того, який сам працівник має вважатися

відповідальним за збереження комерційної таємниці, має закладатися під час розробки і прийняття єдиного закону щодо охорони прав на комерційні таємниці.

Введення запропонованих вище змін до КК України, на нашу думку, посилить охорону комерційної таємниці українських підприємств і, відповідно, сприятиме їх виробничому, організаційному, технологічному, кадровому розвитку, сприятиме конкурентоспроможності українських виробників як на вітчизняному, так і на зарубіжному ринках. В той же час важливим способом забезпечення охорони комерційної таємниці (як і інших об'єктів права інтелектуальної власності) є розвиток правової культури громадян, зокрема, формування в них поваги до чужої праці, власності та творчості.

Використані джерела:

1. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - № 48. - Ст. 650.
2. Іващенко. В. Основні методики розслідування незаконного збирання та розголошення комерційної таємниці. / В. Іващенко// Юридичний журнал. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2359>.
3. Боротьба зі злочинністю у сфері підприємницької діяльності (кримінально-правові, кримінологічні, кримінально-процесуальні та криміналістичні проблеми) [Борисов В.І., Кальман О.Г., Лопушанський Ф.А., Скибицький В.В. та ін.]; Відп. ред.: Лопушанський Ф.А., Борисов В.І. – К.: Право, 2001. – С. 88-89.
4. Рудик М.В. Незаконний збут, розповсюдження комп'ютерної інформації з обмеженим доступом: автореф. дис. ... к.ю.н.: спец. 12.00.08 "Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право"/ М.В. Рудик – Одеса, 2007 – С. 4.
5. Шлома Г.О. Охорона комерційної і службової таємниці як елемент системи економічної безпеки підприємства / Г.О. Шлома // Актуальні проблеми протидії економічній злочинності, тонізації та корупції в умовах формування ринкової економіки в Україні. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції. 30 вересня 2005 р. – Л.: ЛДУВС, 2006. – С. 100-103.
6. Топалова Л.Д. Правовий режим комерційної таємниці: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.04 "Господарське право, господарсько-процесуальне право"/ Л.Д. Топалова. – Донецьк., 2006. – с. 5-6.
7. Топалова Л.Д. Господарсько-правові аспекти співвідношення комерційної і банківської таємниці у національному законодавстві / Л. Д. Топалова // Підприємництво, господарство і право – 2003. - № 4. – С. 16-21.
8. Про цінні папери та фондовий ринок : Закон України від 23 лютого 2006 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2006. - № 31. - Ст. 268.
9. Про визначення інформації, що належить до інсайдерської : Рішення Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку № 1344 від 21.11.2006 р. // Режим доступу : <http://kv.ssmsc.gov.ua/Default.aspx?AspxAutoDetectCookieSupport=1>
10. Про банки і банківську діяльність : Закон України від 7 грудня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. - № 5-6. - Ст. 30.
11. Топалова Л.Д. Господарсько-правові аспекти співвідношення комерційної і банківської таємниці у національному законодавстві / Л. Д. Топалова // Підприємництво, господарство і право – 2003. - № 4. – С. 16-21.
12. Цивільний кодекс України // Режим доступу: <http://www.civilniy.org.ua/>
13. Господарський кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 18. - № 19-20, № 21-22. - Ст.144.

14. Про перелік відомостей, які не становлять комерційної таємниці : Постанова Кабінету міністрів України № 611 від 9 серпня 1993 р. // Режим доступу: <http://trackls.narod.ru/stat/stat8.html>
15. Підпригора О.О. Законодавство України про інтелектуальну власність / О. О. Підпригора : Монографія. – Х.: Фірма "Консум", 1997 – С. 162-166.
16. Сляднева Г.О. Право суб'єкта господарювання на комерційну таємницю та його захист: автореф. дис. ... к.ю.н.: спец. 12.00.04 "Господарське право, господарсько-процесуальне право" / Г. О. Сляднева . – Донецьк, 2005 – С. 4.
17. Шакун В.І. Правові основи підприємницької діяльності / [Шакун В.І., Мельник П.В., Попович В.М. та ін] – К.: Правові джерела, 1997 – С. 626-631.

Рецензент: д.ю.н., старший науковий співробітник Копан О.В.

УДК 343.9

Скригонюк М.І.,

к.ю.н., доцент

Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ПЛЕБСОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНОГО СТАНУ КРИМІНАЛІСТИКИ В УКРАЇНІ

Анотація. У роботі в аспекті плебсологічного аналізу як нового методу дослідження у праві зроблена спроба висвітлити істинний стан криміналістики як правової науки в Україні.

Аннотация. В работе в аспекте плебсологического анализа как нового метода исследования в праве сделана попытка познать современное истинное состояние криминалистики как правовой науки в Украине.

Annotation. In the study, an attempt has been made to elucidate a true up-to-date situation in criminalistics as the science of law in Ukraine from the aspect of plebsology analysis having been used as a new method of scientific research in the law.

Проблематика теми. Тематика плебсологічного аналізу нинішнього стану інституту криміналістики як правової науки (з її практичним застосуванням) і навчальної дисципліни в Україні, а рівноцінно й на теренах держав колишнього Союзу РСР, і не тільки, питання доволі актуальне, тим більше у світлі захисту прав та свобод людини. Окрім того, актуальність дослідження модерного стану криміналістики в Україні, під кутом зору плебсологічного аналізу, має також особливу значущість в аспектах: демократизації суспільства; боротьби зі злочинністю, і звичайно ж побудови у республіці істинної, а не декларованої правової держави. Є важливим одночасно зауважити, що об'єктивне (всебічне, повне, глибоке і правдиве) науково-правове пізнання сучасного стану криміналістики в Україні можливе лише за умови, якщо відповідний об'єкт дослідження як системно утворений цілий, а не уявний компонент буде підданий ретельному плебсологічному аналізу. Щоправда йдеться не про відомий